

Het Buitenblad



- Ardennenkamp
- Limburgs Mooiste
- Fietstherapie
- Van de voorzitter
- Afscheid

COLOFON

Jaargang 9, nummer 4

Foto omslag

Folkwin en Emiel in de bocht

Redactieadres

buitenblad@yahoo.com

Redactie Buitenblad:

Robin 'Rob' van der (K)loor(berg)

Lexan 'Paul Dillen' Pieterse

Emiel 'El Buitre' Joustra

Dennis 'the Menace' van Bart

Kopij sturen naar:

buitenblad@yahoo.com

Oplage

120 stuks

Kopijdatum volgende BuitenBlad

1 juli 2005

USWV de Domrenner wordt gesponsord door:

Dupree Cycles - Xtreme Bikes

Mertens Public Dialogue

Snel Tweewielers

Trias Sportfysiotherapie

Ortho Fysiotherapie

Het BuitenBlad is het officiële orgaan van de Utrechtse
Studenten WielerVereniging de Domrenner.

De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken
in te korten, aan te passen en weg te donderen. Artikelen
dienen dus oprolbaar te zijn.

Club van Honderd

Loet Scholma, Ronald Franken, Familie vd Deijssel

Buitenblad jaargang 9 editie 4, juli 2005

Redactioneel

Mooie bedoeling is dat zeg; gaan we stoppen met ons redactiewerk en dan stroomt de kopij ineens binnen. Zelfs allemaal nog voor de afgesproken datum. We zullen het maar zien als een soort afscheidscadeau en er verder niets achter zoeken. In ieder geval is het feit dat Dennis en de nieuwe redactie in de toekomst ook graag zo'n goede samenwerking met de schrijvende leden wensen.

Het is ons wel gelukt om nog voor onze zomervakantie een Buitenblad op jullie deurmat te laten verschijnen, alhoewel ik waarschijnlijk al ergens halverwege Utrecht – St. Petersburg fiets. Ik ga mijn mederedactieleden dus maar eens goed aan het werk zetten. Verslag van deze onderneming volgt uiteraard, want ik wil de macht van de pen natuurlijk niet helemaal uit handen geven.

Eindelijk is de redactie op haar plaats gezet. Waar wij dachten grappig te zijn door de vetarme kruidkoek extra te kneden, heeft Ernani ons haarfijn uitgelegd hoe de zaken in deze wereld er werkelijk voor staan. Mea Culpa, met name namens Robin, maar wel fijn dat na al deze tijd eindelijk eens iemand is opgestaan en ons de waarheid heeft verteld. We moeten binnenkort weer de maatschappij in, dus een beetje realiteitszin kan geen kwaad. Met de onwennigheid van een TBS'er op definitief verlof wagen wij ons na een paar jaar Buitenblad weer in de echte wereld. En reken maar dat we bang zijn hoor!

Wie echter al een voorschot op zijn vrijheid heeft genomen is Lexan P. Gevlucht tijdens een weekje verlof naar de golf van Biskaje en nu al niet meer in staat om het gele gevaar van kopij te voorzien. Minister Donner: doe hier wat aan!

Een belangrijk deel van de inhoud van dit verenigingsperiodiek gaat over het samenzijn met de leden van wielervereniging Dutch Mountains. Eenmaal in een toertocht in het Limburgse, andermaal in een Ardens spookhuis. Tweemaal geïnitieerd door Geert en definitief binnengetikt door Danny.

Om het vakantiegevoel nog wat extra aan te wakkeren is een verhaal ingevoegd dat zijn weerga niet kent. Peter heeft het plan opgevat om naar de andere kant van de wereld te fietsen. Nieuwsgierig? Wacht niet langer en verslind wederom een Buitenblad. Veel leesplezier.

Namens uw redactie
Emiel

Hallo allemaal,

Voor jullie ligt weer een nieuw exemplaar van het Buitenblad. Zeer actueel, want slechts een week voor de deadline vond het Ardennenkamp in samenwerking met Dutch Mountains plaats! Dit kamp was een initiatief van onze Geert Scholma, die goede contacten onderhield met DM. Helaas kon Geert er zelf uiteindelijk niet bij zijn wegens studieverplichtingen. Geert, namens het bestuur en de deelnemers aan het kamp: heel erg bedankt! We hebben een super weekend gehad dat moeilijk te evenaren zal zijn. Alle ingrediënten voor een goed kamp waren aanwezig: een spookhuis dat ruimte biedt aan vijftig personen halverwege de Rossier (een van de langste beklimmingen in de Ardennen), een prachtige fietsomgeving, een plek voor kampvuur, keukentafels die konden worden omgetoverd in massagetafels, plekjes om te rotzooien en rotsen om romantisch nader tot elkaar te komen. Dankzij mijn haarkleur ben ik niet helemaal ongeschonden teruggekeerd, zie het verslag verderop in dit Buitenblad.

Voor veel mensen is de zomervakantie aangebroken of gaat dit bijna gebeuren. Dat zal ook te merken

zijn op de trainingen. Vanaf 2 Juli tot en met 15 Augustus is er officieel geen training. Wel kan er via de schreeuw of de mailinglist worden afgesproken om te gaan fietsen.

Na de zomer zal in september een ander bestuur het gaan overnemen van het huidige bestuur. Mocht je zin hebben om een taak binnen het bestuur een jaar lang op je te nemen, leg dan even contact met een van de huidige bestuursleden. Het is echt een aanrader om een jaar lang verantwoordelijk te zijn voor een vereniging als de Domrenner! Denk hier eens over na als je ergens de komende weken van de zon aan het genieten bent.

Rest mij niets dan jullie allemaal een fijne vakantie te wensen.

Kim Pfeifer

De domrenner heet haar nieuwe sponsor van harte welkom. Deze sponsor zal het komende seizoen ook op het shirt verschijnen.

Sport- & Orthopedische revalidatie

*“Van Huis & Van 't Klooster”
Fysiotherapie en manuele therapie*

*Expertisecentrum knie & schouder
Medisch testen en trainen*



Catharijnesingel 82 Utrecht 030-2317551

Van de Voorzitter

Sommige afstuderende studenten kunnen niet wachten tot ze de arbeidsmarkt op kunnen en met hun eerst verdiende loon hypotheek af kunnen sluiten. Anderen zijn minder zeker van hun zaak; Vijf jaar studeren om vervolgens niet te weten wat te doen met het vervolg van het leven. Meestal in een baan rollend, omdat het zo hoort. Het gevolg is stevast een ongelukkige tijd, waardoor de student, inmiddels patiënt, al gauw terug valt in creatieve therapie. Kleiend en schilderend probeert hij zich een weg door het leven te banen.

Gelukkig is een deel van de patiënten in staat om uit deze spiraal te glippen. Zo heb ik een vriend, Peter, die een ontdekking heeft gedaan, die wel eens alle therapieën, psychologen en psychiatrische instellingen overbodig zou kunnen maken: tijdens een fietstocht in Nieuw-Zeeland ondervond hij de ware vrijheid en ervoer innerlijke rust. Een voorbestemde ontmoeting maakte een Australische jongeman, Cameron genaamd, al snel tot metgezel in zijn nieuwe plan: een fietsreis met als eerste doel Tibet. Het is nog niet duidelijk of verdere doelen, misschien zelfs tot in Australië, voorbestemd zijn. Maar misschien dat het toeval hun ook wel een handje helpt.

Wat hier volgt is een e-mailverslag dat de ervaringen en avonturen van deze twee heren vertelt. Een leven waarin een afbrekend bagagerek niet langer een belemmering is, maar een mogelijkheid. Geen planning, geen haast, geen baas, geen verplichtingen. Leve Het Lot! Leve Het Toeval!

Emiel

21 april 2005

We zijn nu bijna drie weken van huis en alles en iedereen lijkt er op uit te zijn om ons te helpen. Het is waarlijk een spirituele ervaring. Begin nu met de dag dat we begonnen: geen wolkje aan de strakblauwe lucht. Neem de eerste twee nachten in Düsseldorf waarin we verwend werden met een bad, heerlijk eten en buitengewoon goed gezelschap.

Neem de fietspaden langs de Rijn, de Main en de Donau. Of wat dacht je van de ontvangst hier in Budapest. We mogen zolang blijven als we willen en worden volgestopt met voedsel. Het universum spant samen om onze queeste tot een goed einde te brengen.

Even wat minder romantisch. De harde feiten zijn:

- 1700 kilometer gefietst
- 3 keer gedoucht
- 2 keer een bevroren tent
- 3 gruwelijke regendagen
- 2 lekke banden
- sleutel afgebroken in het slot ergens in the middle of nowhere terwijl de fietsen aan elkaar op slot stonden
- 1 gebroken bagagedrager
- 1 keer op een camping gestaan
- 50 euro opgemaakt

En toch, het is niets dan genieten. Wat is het toch heerlijk om onderweg te zijn! We genieten van de zon, de lente, de wind, de vogels die ons wekken in de morgen, het heerlijke eten wat we onszelf voorschotelen (een pan de man), alle aardige mensen, de zonsondergangen, de prachtige kampeer- en lunchplekjes die telkens weer uit het niets opduiken net als we ze nodig hebben, sloten die toch nog openspringen zonder aanwijsbare redenen, bagagedragers die worden gerepareerd waar je bij staat, tenten en slaapzakken die weer opdrogen in de zon, onverwachte douchepartijen in voetbalkleedkamers en zo kan ik wel door blijven gaan, maar dat doe ik de volgende keer wel.

27 april 2005

Alweer een bericht, dat is snel! Vanmiddag vertrekken we naar Roemenië. Voor mij begint nu het onbekende gedeelte van de reis. Na veel regen en overstromingen is het eindelijk mooi weer geworden. De afgelopen dagen waren ondanks de regen toch leuk. Ik heb al acht nachten mijn tent niet gebruikt omdat er altijd wel een droog plekje te vinden is. Na de rustdagen in Budapest is het heerlijk om weer op de fiets te zitten. 273 kilometer in twee dagen is het resultaat. Vandaag doen we rustig aan met een late start. Afgelopen nacht zijn we voor de tweede keer naar een camping gegaan,

om onszelf te verwennen met een douche. Op naar Roemenië. Het is nog 3 kilometer naar de grens.

Vergeet niet op www.astro.uu.nl/~bassa/penc.html te kijken. Er schijnt nieuw fotomateriaal te zijn.

7 mei 2005

Het avontuur is nu echt begonnen. De eerste 2000 kilometer kon ik nog warming-up noemen, maar onmiddellijk na het passeren van de Roemeense grens veranderde alles. Vreemd dat een nietszeggende denkbeeldige lijn zo'n groot verschil teweeg kan brengen. We hebben een stap terug in de tijd gezet. In Roemenië vindt een gedeelte van het vervoer nog plaats met paard en wagen. Wie wel een auto bezit heeft een Dacia, wat eigenlijk een Renault is (15 geloof ik). Deze zijn allemaal minstens 30 jaar oud en de vering werkt allang niet meer. De Roemeense automobilist blinkt uit in een aantal zaken. Belangrijk is zijn vermogen om tussen de gaten in de weg door te slalommen en toch de maximum snelheid van de auto (ongeveer 70) te handhaven. Een andere mooie eigenschap is het transformeren van honden in vloerkleden. Dit helpt ons meteen van het honden probleem af. We worden zo'n 20 keer per dag aangevallen, maar met stenen gooien en water spuiten zijn we er in geslaagd om nog geen verwondingen op te lopen. Buiten de belangrijkste wegen is niets geasfalteerd. Dit levert middeleeuwse taferelen op in de dorpjes, waar ganzenhoedsters nog een bekend begrip zijn. Overal lopen kippen, kalkoenen en ganzen rond. In plaats van een hond laat men hier een koe, geiten of schapen uit aan een lijn. Huizen zijn bijna allemaal in staat van verval. De meeste fabrieken en flats uit de Sovjettijd zijn verlaten en bieden een aanblik dat doet denken aan futuristische films die zich afspelen na een atoom oorlog. Zeer bijzonder allemaal. De mensen echter zijn bijzonder aardig en gaan vrij goed gekleed. Iedereen zwaait en groet ons en we hebben veel gastvrijheid mogen beleven (daarover later meer). We vroegen een aantal mensen waarom men zo modern gekleed gaat en in zo'n oude huizen leeft en in oude auto's rond rijdt. Dit komt omdat bijna iedereen vrij arm is en kleding is het enige dat heel goedkoop is. De spijkerbroeken komen allemaal uit Azië voor een spotprijs. Het gemiddelde salaris ligt hier onder de

100 euro per maand en een goede baan levert misschien 300 euro op. Toch zijn de supermarkten niet echt goedkoop. Ongeveer de helft van onze prijzen.

Een ander verschijnsel is de rondtrekkende zigeuners. Je ziet ze overal. Hoewel ze een zeer slechte naam hebben zijn ze heel vriendelijk tegen ons. Wij zijn dan ook bijna net zo vies en zonverbrand als zij. Bovendien leven ook wij als nomaden.

Het mooiste avontuur overkwam ons in de Karpaten. Tegen het einde van een dag waren we op zoek naar een slaapplek. Omdat er geen campings zijn, gaan we altijd opzoek naar een mooi plekje in de natuur. Liefst verscholen in het lentegroen. Dit keer gaf onze intuïtie ons in om een bergweggetje te nemen dat niet op de kaart stond. Het leverde ons een adembenemende klim op van 27 kilometer langs allerlei Sovjetachtige betonnen constructies om stroom te winnen uit een heel klein riviertje. Een typisch voorbeeld om de mensen zinloos aan het werk te houden (lees bijv. 1984 van Orwell). Desalniettemin reden we door en na een paar verlaten huizen als ongeschikt te hebben geïdentificeerd stuitten we plots op een tentenkamp aan een stuwmeer. Het bleken Roemeense grotonderzoekers te zijn die het paasweekend in de bergen doorbrachten (het orthodoxe Pasen valt die jaar 7 weken later dan ons Paasfeest). We zetten onze tenten op en sloten ons aan bij dit gezelschap van zo'n 20 jonge en enthousiaste mensen. De volgende 3 dagen waren een groot feest. Met veel en lekker eten en voor sommigen iets te veel wijn en zelfgebrouwen goedjes. 's Nachts legden we het eten ver van de tenten, omdat in deze regionen nog beren en wolven leven. Gelukkig hebben we daarvan alleen verse sporen gezien. Tussen het eten door was er tijd voor wandelingen en conversaties. Zeer boeiend. Na een droevig afscheid vertrokken we weer om verder te ploeteren over besneeuwde

passen en door prachtige dalen. Af en toe moesten we door de sneeuw lopen en de fietsen duwen. Maar het was prachtig!

Twee andere belevenissen waren een gratis overnachting in een luxe kamer in een prachtig klooster dat zelfs op de Unesco lijst staat en een man die geld uit mijn portemonnee wist te halen, maar die het moest bekopen met zijn leven (grapje). Maar reken maar dat ik het terug heb gekregen. Nu zit ik in een internetcafé in Teteven, Bulgarije. We zijn te gast bij een aardige familie en Cameron is een beetje ziek. Waarschijnlijk gaan we morgen weer verder.

16 mei 2005

Het vorige verslag lijkt voor mij een eeuwigheid geleden. Ik herinner me vaag dat het regende en dat Cameron ziek was. Beide problemen hebben zichzelf opgelost. De volgende dag begon met een stralend blauwe hemel en Cameron voelde zich al wat beter. We gingen dus op weg en al snel begon de weg opmerkelijk te stijgen. Door een adembenemend berglandschap kropen we tegen te helling op terwijl de zon ons aangenaam verwarmde. Na een prachtige beklimming van 25 kilometer bereikten we een onbekende pas. Ook in de afdaling en de volgende col (1650 m) genoten we volop van de verlaten wegen en de schitterende omgeving. Tegen het einde van de dag verscheen er als vanuit het niets een mooie plek om de tent op te zetten. Ook de volgende dagen verliepen eender. Prachtig weer, veel bergen en verlaten wegen. En altijd een ideale plek om te kamperen net op het moment dat het nodig is. Op deze manier bereikten we Turkije. Na 8 controleposten en het kopen van een visum konden we onze reis voortzetten in dit enorm gastvrije land met de aardigste mensen ter wereld (voor zover ik de wereld heb gezien). Iedereen zwaait, maakt een praatje, helpt de weg wijzen en vraagt of we hulp nodig

hebben.

Na 250 kilometer heuvelachtige kilometers bereikten we het schiereiland Gallipoli, waar de geallieerden in 1915 een dramatische nederlaag leden die nog steeds wordt herdacht in Australië en NZ op ANZAC day (25 april). Helaas was het een zaterdag en honderden (misschien zelfs duizenden) bussen reden af en aan om de monumenten en vele begraafplaatsen te bezoeken. Dit leidde tot een hilarische kermis en soms chaos, waar wij hoofdschuddend doorheen fietsten. Rond een uur of 6 vonden we de tot nu toe de mooiste kampeerplek van deze reis. Verscholen in een kleine vallei vol bloemen met een volledig verlaten strand op 10 meter afstand en een stralend blauwe lucht hielden we een heerlijke rustdag. Vanmorgen zijn we volledig uitgerust weer op de fiets gestapt en met de boot de Dardanellen (of de Hellespont) over gestoken. Nu bevinden we ons in Azië. Het plan is om vanmiddag Troye te bezoeken en de komende weken langs de kust te fietsen met onder andere het bezoeken van Ephesos. Het weer houdt zich nog steeds goed. De zon brandt ongenadig op ons neer en we zijn vergeten hoe wolken eruit zien. Wat een ontberingen!

16 mei 2005

Zoals altijd bevalt het reizen per fiets weer prima. Hoe staat het met jullie plannen? Zijn de visa al binnen en de kettingen gesmeerd? Wij willen jullie graag de tip geven om het rustiger aan te doen dan tijdens de Istanbul reis. Met een gemiddelde van 18 kun je makkelijk 130 per dag rijden zonder een centje pijn. Ook het wildkamperen is een aanrader. Op die manier heb je geen doel in je hoofd en besteed je meer aandacht aan de weg zelf. (Dit geldt ook voor het leven zelf natuurlijk, de weg is belangrijker dan het doel). Natuurlijk zijn we allemaal eigenwijs, ikzelf niet het minste, maar deze manier van reizen bevalt erg goed. Een budget van 4 euro per dag is makkelijk haalbaar. Dat zal enkelen van jullie goed in de oren klinken. Geniet van de voorbereidingen.

22 mei 2005

Op het moment bevind ik me in Selcuk, vlakbij de ruines van Efese. Buiten hoor ik een enorme

herrie van feestende mensen, toeterende auto's, vuurwerk en keiharde muziek. Wat is er aan de hand zult U zich misschien afvragen. Wel, dat zal ik eens vertellen. Zojuist waren wij ooggetuigen van de wedstrijd Fenerbahce - Galatasaray. (Voor de niet-ingewijden: dat zijn twee rivaliserende voetbalclubs uit Istanbul die jaarlijks strijden om de Turkse landstitel, met Besiktas soms als lachende derde. Dit is een beetje te vergelijken met de Nederlandse situatie met PSV, Ajax en Feyenoord.) Nu was de situatie voor vanavond zo dat er nog twee wedstrijden op het programma stonden en Fenerbahce 1 punt voorsprong had op Galatasaray. Bij winst voor Galatasaray of een gelijk spel zou de beslissing dus volgende week vallen, maar bij winst voor Fener, zoals de fans hun club liefdevol plegen te noemen, zou dit team kampioen zijn. Na het eten van 3 pizza's per persoon en een kebab keken we de wedstrijd in een volgepakt café, uitsluitend mannen. De spanning was te snijden en na de 1-0 kort na rust was het aftellen voor de Fener-fans terwijl de rood-gelen van Galatasaray vol op de aanval gokten. In de 87ste minuut mocht Pierre van Hooijdonck invallen. Hij speelde zijn laatste wedstrijd hier voordat hij volgend seizoen weer naar zijn oude club NAC Breda vertrekt. Ik was de enige die uit volle borst PI-AIR, PI-AIR brulde, maar dat ging grotendeels verloren in allerlei ander gebrul en gezang. Na 93 minuten blies de scheidsrechter het verlossende eindsignaal. Onmiddellijk ging iedereen de straat op en dansend op auto's, vuurwerkafstekend en bierdrinkend vierde men het kampioenschap. De weinige Galatasaray fans dropen snel af en van rellen was dan ook geen sprake. Wij voegden ons in de swingend massa's en meezingend met de voetballiederen, die blijkbaar overal hetzelfde zijn, trokken we door de straten om te eindigen op het centrale plein. Dit plein verdient enige nadere toelichting, daar het enige historische waarde heeft. Goed zichtbaar zijn namelijk de Basiliek van Johannes. Deze heilige man zou hier een groot deel van zijn evangelie geschreven hebben. Achter deze kerk, nog wat hoger op de heuvel staat een Byzantijns fort de stad te bewaken. In een zijstraat zijn de resten van een aquaduct zichtbaar. Veel water stroomt er niet meer over, maar er huizen tientallen ooievaars. Dit stadje herbergt ook nog de tempel van Artemis (een der zeven wereldwonderen) en de fundamenten van

het huis waar de maagd Maria na de dood van Jezus Christus gewoond zou hebben. Zij kwam hierheen samen met de apostel Paulus die hier een groot gedeelte van de Ephesians heeft geschreven. Al met al een aardige omgeving om eens goed met bier te smijten en mee te brullen met bonkende muziek.

Wat hebben we zoal meegemaakt voor deze veelbewogen avond? Veel mooi weer: 32 graden en bijna continu blauwe lucht. Een aantal extreem steile doch zeer mooie beklimmingen. Vele kleine dorpjes met aardige mensen die altijd wel een gesprek willen aanknopen. Veel en lekker eten. Zwemmen in de zee. Kamperen op het strand. En eindeloos veel zwaaiende of zelfs juichende mensen. Eenmaal passeerde een bus ons met de deuren wijd open en alle inzittenden waren luid aan het applaudisseren.

Ik kan melding maken van een avontuur. Op een van de dagen waren we net in de buurt van de Akropolis van Pergamon, toen de avond viel. We besloten om de fietsen over de reeds gesloten poort te tillen en de 6 kilometer lange klim te ondernemen. Op de top betraden we de volledig verlaten ruines van deze 2500 jaar oude stad net op het moment dat de zon op dramatische wijze onderging. Na dit magische moment bereiden we de maaltijd tussen de hoog optorende zuilen van de tempel en onder de bogen van het eeuwenoude heiligdom van Trajanus sliepen we een paar uur om om 5 uur weer op te staan en voor de drommen toeristen onze biezen te pakken.

De cd met de foto's is inmiddels op internet verschenen:

<http://www.astro.uu.nl/~bassa/penc/fotos.html>

6 juni 2005

Weer een verhaal uit Turkije. Het leven is

hier zo goed dat we maar heel langzaam vooruit komen. Op het moment verblijven we in een appartement 12 kilometer ten zuidoosten van Alanya. Dit voor onze begrippen zeer luxe onderkomen werd mij aangeboden door een goedgeefse collega. Het is een ideale plek om even uit te rusten. Hoewel de vorige plekken om uit te rusten nog vers in het geheugen liggen. Na de vorige e-mail hebben we nog een dag doorgebracht in Selcuk met onze vrienden van de tapijt winkel. Heerlijk eten, goede waterpijpen en veel diepzinnige gesprekken. Verder bracht ik nog een bezoek aan Efese. Hoewel de ruines indrukwekkend zijn vond ik het iets te toeristisch. Daarom besloot ik de meest nabij gelegen berg te beklimmen en het tafereel eens vanuit een meer verheven perspectief te bekijken. Zoals altijd was er 10 meter buiten de betreden paden al niemand meer te bekennen en kon ik volop genieten van de mooie uitzichten.

De volgende dag besloten we om maar weer te gaan fietsen. We volgden een onbegaanbare weg die op de kaart vrij redelijk leek. De uit voornamelijk baksteengrote rotsblokken bestaande weg steeg voor ongeveer 10 kilometer zeer stijl door een dicht bos om daarna af te dalen over een zomogelijk nog slechter traject. Zowel in de beklimming als in de afdaling was het lopen geblazen. Gelukkig waren de uitzichten adembenemend en het water uit de bergriviertjes heerlijk koel.

De volgende dagen kozen we iets betere wegen langs de kust. Een prachtige route met veel mooie verborgen strandjes. In Ogudeniz stuiten we op een camping die wonderbaarlijk genoeg gratis was. Een goede reden om weer een paar dagen vrij te nemen. Op de camping waren verder nog een Duitse miljonair met zijn jonge mooie Braziliaanse vrouw en grappige kleine zoontje die zo ongeveer alle talen sprak. Een alleenstaande Braziliaanse fotografe en een Canadese backpacker.

We vertegenwoordigden dus 4 continenten en wereldtalen. Dit leidde tot een zeer veelzijdige culturele en spirituele happening, met Der Uwe als de grote geldschieder, maar ook bron van mooie verhalen uit zijn tijd als piloot (o.a. neergeschoten in Kenia) en wij als koks van enorme pastamaaltijden. Na drie dagen hadden we het hier ook wel weer gezien, maar niet voordat onze fotografe een mooie reportage in elkaar had gedraaid over onze fietsreis.

De weg volgend langs de zuidkust kwamen we in Antalya om er zo snel mogelijk weer weg te vluchten. In enkele tientallen jaren is dit stadje aan een prachtige baai omgetoverd tot een met hotels overladen feestparadijs met 600.000 inwoners. Een verschrikkelijke melange van West-Europese roodverbrande bierbuiken, oversekste Russinnen en Turkse jongens die niet weten waar ze moeten kijken is het gevolg.

De volgende dag passeerden we Alanya dat hard op weg is om Antalya te imiteren. Het heeft echter nog iets van zijn oude charmes bewaard. Na even zoeken vonden we het appartement en konden we voor het eerst in twee weken warm douchen en in een bed slapen. Niet dat we het misten, maar als het er dan toch is gebruik je het maar. Heerlijk geslapen.

Gisteren ben ik op bezoek gegaan bij mijn tante en nicht die toevallig in een hotel in de buurt verbleven. Voor dertig euro mocht ik de hele dag te gast zijn. Volgens mij heb ik de hele tijd gegeten. Van 13:00 tot 16:30 was het lunch (pizza, friet, vlees, salades, soep, pudding en fruit). Van 17:00 tot 19:00 een soort thee-uurtje met allerlei zoete gebakjes. Van 19:30 tot 21:30 diner met een onbeschrijflijke keuze aan alles. Gelukkig was het een van die dagen dat mijn honger niet te stillen is en kon ik alles uitproberen. Het leukste van de dag was echter om met mijn familie te praten, te kaarten, te zonnen en te zwemmen in de steeds warmer wordende Middellandse Zee. Het Nederlands praten wordt steeds lastiger. Ik denk, droom en praat inmiddels altijd in het Engels. Het duizenden ben ik nog niet verleerd, zodat ik met een overweldigende overwinning naar huis ging. Al met al een bijzondere dag.

Als Domrenner kun je geheel gratis en vrijblijvend een offerte voor een fiets laten maken bij Cycles Dupree



Cycles Dupree
Croeselaan 98
Utrecht
030 2932592
(van tevoren afspraak maken)



Vandaag ben ik naar de dokter geweest met een gezwel in mijn lip. Dit gezwel heb ik al drie maanden, sinds ik een keer op mijn lip het gebeten tijdens het eten. Met een naald heeft de dokter de zaak leeg gezogen en met een antibiotica kuurtje tegen de infectie moet het in 5 dagen weg zijn. Dit alles voor een mooie prijs van 100 euro. Hopelijk betaald mijn verzekering dit terug!

We genieten nu van de azuurblauwe zee en de warme zon. Spoedig zal het wel weer kriebelen en dan stappen we weer op de fiets.

8 juni 2005

Deze alleraardigste dames gaan ongeveer hetzelfde doen als wij. Alleen hebben zij hun plannen om voor een goed doel te fietsen wel uitgevoerd en ik niet. Via deze weg wil ik hen helpen. We hebben al contact gehad en het is zeer wel mogelijk dat we een gedeelte samen reizen in de toekomst. Kijk op www.cyclingtosydney.com

23 juni 2005

Vanuit Ankara, de nieuwe hoofdstad van Turkije en de thuisbasis van de vader des Vaderlands Atatürk, kijk ik terug op de afgelopen twee weken. Het muisje dat mijn lip heet kreeg nog een staartje. Een vrij lange staart mag ik wel zeggen. Na vier doktersbezoeken en drie keer het gezwel met een naald leeg te hebben laten zuigen begon het vertrouwen in deze buitengewoon aardige man enigszins te vervagen. Hoewel zijn assistente een zeer goede reden was om er steeds terug te komen besloten we dat het toch beter was om naar het ziekenhuis te gaan. Aldaar bleek dat de Chirurg in kwestie niet aanwezig was. Ik mocht echter wel een mooi bedragje afrekenen voor de waardeloze figuur die een minuut naar mijn lip keek en maar weer eens een antibiotica

kuur voorschreef. Uiteraard heb ik die kuur niet genomen, maar terug bij de doktersassistente wist ik toch een afspraak te regelen met de chirurg voor twee dagen later. Gelukkig konden we nog wat langer in het appartement blijven. Twee dagen later bleek de chirurg er toch niet te zijn. Inmiddels had ik er echter flink genoeg van en na enig aandringen was er toch iemand die mij wilde helpen. Zeer doortastend en vol zelfvertrouwen verwijderde deze in Amerika geschoolde arts een bloedpropje dat ingekapseld was en het probleem leek verholpen. Na enig afdingen kwamen we dit keer weg met het betalen van 9 euro. Voor zover het staartje. Bij het verlaten van het ziekenhuis stapte ik nog op een weegschaal. Tot mijn verassing zeven kilo aangekomen sinds het vertrek in Nederland. Cameron slechts één.

Na een verblijf van 10 dagen in dit toeristische oord vertrokken we volledig uitgerust richting het noorden. Omdat we pas om 17:00 uur vertrokken moesten we al na 3 uur een kampeerplek vinden. In die drie uur hadden we alleen maar omhoog gefietst en op 1200 meter vonden we een prachtig plekje. Een enorm geraas en gekraak in de bosjes stoorde ons tijdens de maaltijd. We gooide een aantal stenen in de struiken om het beest weg te jagen. Een gegrom uit de diepten van de hel was het veelbelovende antwoord. Daarna werden we echter niet meer gestoord. Waarschijnlijk wilde zwijnen of misschien een beer.

De volgende dag klommen we verder. Na een uurtje of zes bergop fietsen en slechts anderhalf brood achter de kiezen begonnen we honger te krijgen. Het enige wat we nog hadden waren 6 eieren. Overgebleven van de 60 die we een paar dagen ervoor hadden gekocht. Het eten daarvan zorgde echter pas voor een serieuze hongerklop. Ik denk dat alleen mensen die veel fietsen echt weten wat een hongerklop is. Een ding is zeker. Verder fietsen is geen optie. Het enige wat we konden vinden was een zak pasta, een halve liter olie en broodbeleg. De pot jam en de pot chocolade pasta gaven ons net genoeg energie om water te vinden en dat gaf ons de gelegenheid om de pasta te koken en met de zonnebloemolie op te eten. Gered! Na een enorm maal in de avond, we hadden inmiddels een supermarkt leeg gekocht, bracht verdere

verlichting.

Dat deze hongerklop niet gezond is bleek wel de rest van de dagen. Ik half ziek en Cameron helemaal legden we de rest van de 500 km naar Ankara af. We bevonden ons voortdurend boven de duizend meter en het landschap was glooiend en volledig kaal. De zon stond vrijwel recht boven ons en een warme tegenwind bracht ook geen verlichting. De nachten brachten we door in de korenvelden die voor het graan zorgen dat men nodig heeft om onze broodconsumptie mogelijk te maken (we eten acht broden per dag).

Tijdens een lunchpauze in een park zaten we heerlijk met onze schoenen uit in de schaduw in het gras yoghurt met banaan te eten toen er een vrij onprettig sujet met een mes op ons afkwam. Hoewel zijn bedoelingen niet al te duidelijk werden leek dit toch verdacht veel op een gewapende overval. Cameron reageerde echter adequaat door zijn maat 47 ter hand te nemen en in de aanval te gaan. Vergeleken bij die schoenen was het mes een beetje een belachelijk wapen en toen Cameron met zijn andere hand de fietspomp greep ging de rover er als een haas vandoor. Ik zat ondertussen nog steeds onverstoord mijn yoghurt met banaan te eten. Dat gevecht laat ik liever over aan anderen.

Na een lijdensweg van drie dagen, waarbij de verzwakte Cameron probeerde in mijn wiel te blijven terwijl ik de wind te lijf ging, kwamen we in de voorsteden van Ankara aan. Deze stad telt officieel vier miljoen inwoners, maar volgens insiders zijn er inmiddels meer dan twintig miljoen mensen in de directe omgeving. Vrij roekeloos waagden we ons en het volledig regellose verkeer. Stel je voor een asfaltplak van 50 meter breed waar auto's, taxi's en bussen door elkaar heen scheuren waarbij iedereen de voortdurend claxonneert. Toch vrij eenvoudig vonden we ons hotel. Twaalf euro voor een tweepersoons kamer en het midden van het centrum. En het is nog schoon ook. Dat wil zeggen, ik heb nog geen kakkerlakken gezien. Natuurlijk wel de gebruikelijke vloeiensbeten van de deken.

Hoewel we hier eigenlijk vooral kwamen om de visa voor Iran en Pakistan te regelen blijkt

Ankara een prettige stad te zijn met veel groen, moderne Turken en weinig toeristen. Buiten de gebruikelijke thee van verschillende Turken hebben we interessante ontmoetingen gehad met een Syriër, een Afghaanse studente, een Sloveen, een Belg die met zijn Eend naar Australië rijdt, een Duitse lifter en zowaar een Iranese fietser!! Het Iranese visum was in twee uur geregeld, hoewel er natuurlijk een maandenlange voorgeschiedenis aan kleeft. Het Pakistaanse visum gaan we zo ophalen. Slechts een dag wachten en we hebben een maand extra gekregen van de enthousiaste ambassadeur die vond dat je in één maand niet door Pakistan kunt fietsen.

Inmiddels ben ik weer helemaal fit, wel één kilo kwijt van de zeven. Cameron begint ook op te knappen. Twee buitengewone weken met veel ups en downs. En dat alles onder de strenge blik van Atatürk die een held werd op de slagvelden van Gallipoli en daarna het land moderniseerde. Zijn portret hangt in ieder winkeltje en iedere stad heeft monumenten en pleinen naar hem vernoemd. Hij heeft bijvoorbeeld al lang geleden de hoofddoekjes afgeschaft in universiteiten en openbare gebouwen. Hij heeft het Latijnse alfabet ingevoerd waardoor wij nu verkeersborden kunnen lezen.

De komende weken gaan we naar het oosten reizen. We mogen één maand in Iran blijven en 2 maanden in Pakistan maar daar houden we ons nog niet zo veel mee bezig. We leven meestal van dag tot dag en dat is heerlijk.

Bedankt voor het lezen van dit lange relaas en tot een volgende e-mail.

Peter

Open Toertocht voor de studenten wielerverenigingen in Nederland

Maastricht 14-15 mei 2005

Na met ongeveer 432 e-mailtjes te zijn kapotgespamd door Danny was er dan eindelijk een groepje Domrenners dat zou afreizen naar het glooiende/ heuvelachtige Bourgondische Zuiden. Daar in het Zuiden zou naar zeggen een Maastrichtse wielervereniging zijn welke een open toertocht organiseerde. Vooruit, inschrijven dan maar, en geestelijk voorbereiden op de eerste heuvelbeklimmingen van je leven als Domrenner, laat staan überhaupt.

Er zou een illuster gezelschap afreizen waarvan enkelen zelfs het blijven slapen in het zuiden niet zouden schuwen. Afspreken dus op het station (op een enkeling na, welke de luxe van autovervoer zou hebben) en dan vertrekken. Maar er was toch ook iets anders op die 14^e van mei??? Juist ja...pinkpop en ter voorkoming van biersmijtende kistjesdragende potentiële fietsenslopers werd er besloten om een uur eerder te vertrekken en de alom bekende Dianne te vragen ons vroeger van het station te halen.

Zo geschiedde het en na een slopende treinreis van maar liefst 2 uur stapten vriend Lexan, en goede vriend Sjaak en ondergetekende uit het gele razende monster om daar ontvangen te worden door de DM'ers.

Aangekomen in het stulpje van de dames Jikkie en Dianne geloofden we onze ogen niet bij het zien van de hoeveelheden eten die daar op ons te wachten stond... goddank kwamen er nog een zwik mensen voor de grote pastaparty diezelfde avond.

Zowaar, ook het duo Ernani en Danny hadden de weg gevonden en zo was ons Domrenner stel compleet. Omkleden dus, foerageren, en richting Maastricht CS vertrekken waar het verzamelpunt van

welgeteld 41 liefhebbers zich bevond.

Mercurianen, Velocidad'ers, DM'ers, 1 Leidenaar, Squadranen en uiteraard het blauw gele gezelschap uit de Domstad. Een toespraak, opdeling in snelle en langzame groepen en een aantal foto's later zaten we dan eindelijk op de fiets. Onderweg veelvuldig gehoord dat onze prachtige tenue eigenlijk best wel erg geel was, maar zo val je uiteraard wel op. Wat ook opviel was het naargeestige grauwe object wat in de lucht hing! Uiteraard.....hoe kon het ook anders fiets nooit met een combinatie Sjaak en Dennis want dan kan je er zeker van uit gaan dat er regen zal komen. En regen kwam er dan ook.... Niet veel, maar genoeg om het koud te krijgen als je zo eigenwijs bent om enkel in korte tenue naar buiten te gaan. ^\$\$\$%(@%^ niks aan de hand..... .jij wilde pronken met je kleding dan dien je ook door te gaan.

Vrolijk converserend met de verschillende renners over uiteenlopende onderwerpen als koken, hattrick en fietsen kwamen dan de eerste beklimmingen. Sjaak trotseerde de eerste pukkel en kwam ook als eerste boven, dit doet deugd en zeker ook als je weet dat je zelf vlug na zijn aankomst met hem kan praten! Ja het voelde fijn. Dus door naar de Camerig...lang, saai en nat. Na elke bocht denken dat het wel de laatste zal zijn...helaas, nog een bocht. Eenmaal boven wordt er wederom een splitsing van groepen gedaan en vervolgden we onze route richting de Gulpenerberg. Zowaar kwamen we de snelle groep nog tegen, welke een met materiaalpech kampende renner bij ons vrolijk gezelschap deponeerde. Verder naar een beklimming waar Simon van DM ons naar toe leidde en Dianne van DM steeds zuurder ging kijken...de Gulpenerberg. Leuk gevalletje als je aan komt rijden. Hij lijkt redelijk recht op te staan en zo voelde het ook, fijne is wel dat je kort onderweg bent, leuk uitzicht hebt en kan toezien dat ons aller Ernani behoorlijk wat pit heeft! Deze dame beklimt hem alsof het een bruggetje over de oude gracht is!

Zo vervolgden we onze weg en na de laatste klim (met Simon), met naar zeggen therapeutische gevolgen voor Simon van DM, komen we aan in Maastricht alwaar we vlaai kunnen nuttigen, ons kunnen douchen en een welverdiend biertje kunnen nuttigen.

Maar verdomd...er is ook nog zoiets als een pasta party!! De dames van DM en onze kook freak Ernani weten een pracht maaltijd in elkaar te zetten. Sjaak weet schrikbarend goed om te gaan met het schoonspoelen van potten pasta en Lexan heeft het hanteren van bierflesjes tot een kunst verheven.

Eten dus....en hoe! Gesprint werd er naar het voer wat ons allen in extase zou moeten brengen en eveneens zou moeten aanvullen met een flinke dosis energie.

Tevens lieten wij ons verrassen door vreemde Maastrichtse gewoontes welke verband houden met meloen.....verder geen toelichting daar we dit soort praktijken hier in Utrecht uiteraard niet willen introduceren. Danny wist ons vervolgens naar aanleiding van dit akkefietje te vertellen dat hij ook hele leuke dingen met bananen wist te doen, tja...fruit...laten we dat maar achterwege laten bij onze toertocht.

Ernani weet na afloop van de maaltijd Sjaak in hogere sferen te brengen door hem te trakteren op een uren durende voetmassage, als Danny niet was vertrokken zou deze massage nog veel langer hebben geduurd zo ben ik bang.

Na zo een maaltijd komen de gesprekken en uiteraard ook de fantastische voorstellen om te

gaan stappen in Maastricht. Lexan, Sjaak en ondergetekende zouden de trots van Utrecht moeten verdedigen en hielden dit welgeteld 1 biertje en twee kroegen vol! Blamage maar wel heerlijk slapen, althans...heerlijk? Sjaak had het idee dat alle mannen aan de voeten van Dianne lagen (letterlijk bedoeld, maar toch leuk voor de quotes!), Lexan maakte ook veel geluiden maar zei weinig (de geur maakte echter duidelijk waar hij het over had) en Dianne vond het toch spijtig dat we allen zo vlug in slaap vielen.

Een dag verder is er stevig ontbeten en heeft Lexan (de held) de tocht nog maar eens over gedaan. Sjaak en ik zelf hielden het voor gezien en bestegen de trein. Limburg achter latend wist ik het zeker...hier kom ik terug en goddank hebben Barend en ikzelf de week daarop wederom mogen genieten van de gastvrijheid van Dianne en Jikkie tijdens Limburgs mooiste! (tevens geslaagd op tas debacle van Barend na!!)

Voor herhaling vatbaar!
Dennis



Race-, sport- en tourfietsen
kwaliteit op maat, van 'n vertrouwd adres

- Vakmanschap
- Maatwerk
- Voorlichting
- Service

„SNEL” merk:
gegarandeerd
in kwaliteit

SNEL
tweewielers

Amsterdamsestraatweg 414 a b-c
3551 GX UTRECHT - Tel 030 2441971

Ardennenkamp

Dag 1

Onze activiteitencommissie, voor het Ardennenkamp bestaande uit Danny en onze liefvallige voorzitter Kim hadden voor de vrijdag een strak draaiboek gemaakt. Erg handig voor mensen zoals ik die de hele dag zich druk maken om zinnige en onzinnige studiezaken en daardoor iets wat ongeorganiseerd wat betreft andere zaken. Enfin, eindelijk vrijdagochtend en inmiddels staan de spullen van het lijstje met behoeftigheden (ook door de activiteitencommissie rondgestuurd) gepakt op mijn kamer.

Niet veel later staat het busje ook voor mijn deur, Stefan en Rogier zijn dan al opgehaald door de Kim en Danny die nog weer eerder het busje bij de verhuurder zijn gaan halen. De Domrennerdelegatie is bijna compleet; Myrte zal ons achterna reizen en het laatste stuk met de Dutch Mountains-gangers meegaan.

Danny speelt voor chauffeur en rijdt ons veilig naar de Ardennen. Natuurlijk valt er ook een hoop te vertellen over de reis, maar er moet wat te fantaseren over blijven :)

Rond een uur of drie in de middag arriveren we in het Chevrouheid, maar het huis van de foto is niet te vinden. Kim gooit haar charmes in de strijd en vraagt in haar beste Frans (wat overigens best goed is) aan een bouwvakker die met een hijskraan voor een groot huis bezig is, waar we het adres kunnen vinden. Zoals wel vaker gebeurt in dit soort situaties gebeurt, blijken we dan al voor het juiste huis te staan. Na het trotseren van een berg grind kunnen we het huis binnen.

Danny, Stefan en Rogier staan al onrustig te trappelen en willen meteen op de fiets springen. Kim en ik vonden de heuvels met de auto al vermoeiend en wij willen wel even wat gaan shoppen in de Belgische supermarkten. Dus de mannen op de fiets, de vrouwen weer het busje in, deze keer

met mijn persoontje achter het stuur. Was wel even wennen om met zo'n groot ding zig-zag weggetjes en heuveltjes op en af te nemen, maar halverwege het ritje kreeg ik het toch erg naar mijn zin. Voorbij het pretpark bij Coe, waar Kim nog allerlei leuke vakantieherinneringen van een paar jaar terug van had vonden we een supermarkt. Na twee kilometer heen en weer lopen in de supermarkt hadden we de ingrediënten voor het avondeten compleet en hadden we bovendien twee paar super zomerse slippers gescoord (aankoop van het weekend!).

Op de terugweg hadden we nog een denkbeeldige Belg aangereden, die met een denkbeeldig winkelwagentje een denkbeeldige kras op het busje had veroorzaakt. Gelukkig verder geen andere denkbeeldige schade ;)

Niet veel later na onze terugkomst arriveren de Domrenners en een klein clubje van de Dutch Mountains per fiets. Na alle inspanningen werd het toch langzamerhand tijd om wat te gaan eten. Helaas bleven onze boodschappen deels in de koelkast, want het gas bleek niet aangesloten te zijn. Gelukkig was de oplossing nabij, want hoeft je in België nooit ver te rijden voor een friterie. Zo konden we onze magen vullen met salade, fruit, brood en uiteraard frikadellen en kroketten uit de friterie.

De overige Dutch Mountain delegatie met onze Myrte arriveerden later op de avond. Een aantal onbekend voor elkaar, voor anderen juist weer een goed weerzien. Na nog een nachtelijke wandeling was het voor de meesten de dag lang genoeg geweest. Morgen gaan we fietsen.

Ernani

Dag 2

Klop klop op de deur. Goedemorgen! Dianne (DM) komt ons opgewekt wakker maken. Langzaam maar zeker weet ik mijn ogen te openen, uit mijn bedje te gaan en me op te frissen. Beneden aangekomen staan er twee grote tafels waar iedereen al plaats heeft genomen en zijn ontbijt aan het nuttigen is. Ah mooi, er is nog een plekje voor mij. Na een goed stevig ontbijt achter mijn kiezen te hebben is het tijd om ons klaar te maken voor de eerste

fietsdag.

We beginnen direct aan een klim vanuit het huisje. Poeh, dat ben ik niet gewend in de omgeving van Utrecht. Boven aangekomen beginnen we aan de afdaling. Ik verlies de groep uit het oog. Hè, waar zijn ze nou? En zat Kim nou nog achter me of niet? Oh jee, begint al lekker. Onderweg vraag ik aan een groep wandelaars of ze net een stel wielrenners zijn tegengekomen. Ze antwoorden instemmend. Gelukkig, en nu sjezen! Beneden staan ze al te wachten en inderdaad Kim reed toch achter me. De groep wordt gesplitst in de snelle en de wat rustigere fietsers. Wijs als ik ben ga ik mee met de laatste.

Er wordt geklommen, geklommen en nog eens geklommen. Laat dit nou niet echt mijn sterkste punt zijn, maar weet de schade te beperken door flink vaart te maken bij de afdalingen. Zo dat is nog eens anders fietsen in de Ardennen, berg op, berg af en ook erg vermoeiend. Op een gegeven moment komen we de snelle groep weer tegen. Een valpartij heeft plaatsgevonden. Jeroen (DM) heeft hierbij flink wat schaafwonden opgelopen. Ai, dat ziet er pijnlijk uit! Niemand heeft iets van EHBO-spullen mee. Gelukkig heb ik papieren zakdoekjes meegenomen, waar ik aan het begin nog door Rogier raar over werd aangekeken. Na de wonden zo goed als mogelijk te hebben schoongemaakt, wordt de fietstocht voortgezet. De rustigere groep is wat uitgebreid. Dan is er de keus: de Stockeu op of naar huis. Ook hier wordt er weer gesplitst. Voor mij wordt het huiswaarts om zo mijn krachten te sparen zodat ik morgen ook nog kan fietsen. Na 75 km kom ik voldaan terug bij het huis, zeker omdat ik hier helemaal nog niet op getraind was. Het was een goede fietsdag!

Na een heerlijke warme douche te hebben genomen, wat helaas niet mogelijk was voor iedereen, was het tijd voor de huishoudelijke taken. Koken, wc's en douches schoonmaken en tafeldekken. Uiteindelijk zat iedereen aan heerlijk avondmaal, natuurlijk bestaande uit pasta! Om het allemaal nog wat gezelliger te maken werd er een kampvuur gemaakt. Na daar enige uren te hebben doorgebracht, vertrok een groep bestaande uit tien man richting Malmédy om daar de plaatselijke discotheek te bezoeken. Ook ik had een plek kunnen veroveren in een

auto en wel in een ouderwetse Eend. Even hutje mutje zitten, maar wel veel lol gehad. Aangekomen net wat buiten Malmédy waar de discotheek zou moeten zijn, bleek deze gesloten of wellicht niet meer te bestaan. Dan maar terug naar het centrum. Daar troffen we een oh zo foute kermis en hebben elkaar flink proberen te rammen in de botsauto's. Wat blauwe plekken erbij, ah joh wat maakt het uit. Nog een terrasje gepakt en toen weer op huis aan. Om maar even in de trant te blijven van de kermis hebben we op de terugweg om de rotondes die we onderweg tegenkwamen een aantal rondjes gedraaid, wat meer te maken had met het vinden van de juiste route. Maar in de Eend leek het sterk op een kermisattractie, zeker omdat je dan het idee had dat de wielen geen contact meer hadden met de weg. Ach eenden kunnen toch vliegen?! Toen we omstreeks om 2.00 arriveerden bij het huisje, lag de rest al op 1 oor. Oh ja ook wel een goed idee wat nachtrust, even opladen.....zzzzzzzzzzzzzzzzzzzz.

Myrte

Dag 3

Na een vrij korte nacht was ik helemaal klaar voor dag 3 op dit fantastische Ardennen kamp. Er zou eerst een tijdrut gereden worden op de Rosier. Ik had me opgeworpen als fotograaf omdat ik mezelf niet in staat achtte eerst een tijdrut van 4 km heuvelopwaarts te doen en daarna nog een paar uur te toeren. Maar ons berggeitje Ernani ging zich er wel aan wagen, evenals Rogier, Danny en Stefan. Ik vond het erg bewonderenswaardig zoals iedereen naar boven kwam sjezen!

Daarna was het tijd om naar de Redoute te fietsen. Ik heb de Redoute drie jaar geleden ook een keer beklommen en ik vond het toen echt een uitdaging. Daarom was ik blij dat ik nu weer de kans kreeg om deze steile helling te beklimmen. Doordat we een leuke afdaling hadden voor aankomst

in Remouchamps, pompte de adrenaline al door me heen voordat ik bij de Redoute was. Het enige nadeel van de Redoute (nou ja, enige...) is de lange aanloop voordat het echte klimmen begint. Ik besloot het rustig aan te doen gezien het feit dat ik niet goed voorbereid dit weekend inging en ik toch wel echt boven wilde komen. Want ik heb één regel: niet afstappen!!! Ik was al even bezig en het werd steeds pittiger. Precies bovenaan het eerste steile stuk zat Danny met zijn camera te flitsen. Ik dacht dat ik daar al bijna boven was, maar toen ik Danny passeerde riep hij me bemoedigend toe: Je bent op de helft!! Ik was even vergeten hoe lang de Redoute ook alweer is...Ik klemde mijn tanden op elkaar en pompte door naar de top van het tweede steile stuk. Ik was boven! Heerlijk, die voldoening die je daar van krijgt. Voor Myrte was het de eerste keer dat ze zich waagde aan een beklimming als de Redoute. Toen ze snikkend boven stond, was dan ook de opmerking: Myrte is ontmaagd!

Nadat iedereen bijgekomen was, zakten we aan de rechterkant weer naar beneden. Je komt dan halverwege de Redoute uit en Danny wilde ook wel een flitsende foto van zichzelf terwijl hij de Redoute opknalde. We bleven dus even stilstaan zodat er een foto van een zwoegende Danny gemaakt kon worden. Ik stond stil met mijn linkerbeen uit mijn pedaal, maar de rechter zat wel vast. Om de een of andere reden die ik me niet meer kan herinneren, liet ik mijn stuur los. Daardoor klapte het stuur opzij en mijn voorwiel begon te rijden. Ik zat nog vast met één been, dus ik viel om. Ik schaamde me kapot, dus ik stond gauw weer op. Toen merkte ik pas dat ik bloedde, net aan de zijkant van mijn achillespees. Het bleek al snel dat mijn wondje erg diep was en gehecht moest worden! Myrte wees ons er nog even nuchter op dat het vel dat oorspronkelijk aan mijn been zat, nu aan mijn buitenblad kleefde. Ik leende een

lange sok van Ernani zodat een zakdoekje om het bloeden te stelpen kon blijven zitten.

Er werd besloten dat twee jongens van DM, Simon en Wouter met mij een dokter zouden gaan zoeken en dat de rest zou doorfietsen omdat het huis nog opgeruimd moest worden voor vertrek. Het was echter niet zo makkelijk een dokter te vinden op zondag in de Ardennen. Dankzij behulpzame wallonen (ja ze bestaan echt!) wisten we uiteindelijk waar we terecht konden. In Aywaille hadden we nog even pech dankzij een onoplettende automobilist die Wouter van de weg drukte. Toen de automobilist dat ontdekte trapte hij zijn rem in, waardoor ik geen tijd meer had mijn voet uit het pedaal te klikken en ik dus voor de tweede keer die dag op straat lag. Middenin Aywaille! Wat een afgang. Uiteindelijk vonden we de dokter in een klein gehucht. De wond werd goed schoongemaakt en daarna gehecht. Maar daarna kwam er een nieuw probleem om de hoek kijken: de betaling. We hadden slechts € 18 ons, terwijl die hechting € 62 kostte!! We besloten dat Wouter op de fiets terug zou gaan naar Aywaille met de pinpas van Simon om de dokter te betalen, omdat Wouter echt gouden beentjes heeft (letterlijk en figuurlijk) en alleen veel sneller zou zijn. Simon en ik zouden dan beginnen aan de terugtocht naar Chevrouheid, waar ons huis stond. De terugtocht ging niet zo heel soepel. We bleven maar klimmen en ik voelde me erg slap, ik kwam echt met een slakkengangetje vooruit. Gelukkig is Simon iemand met veel gespreksstof, dus op de een of andere manier is het uiteindelijk zelfs nog gelukt de Rosier te beklimmen naar het huis, waar ik en Simon werden verwelkomd met een warm applaus. Inmiddels was het half zes, dus iedereen stond al bepakt en bezakt op ons te wachten. Wouter kwam vlak na ons terug, hij had ons op het nippertje niet in kunnen halen. De pinpas van Simon had echter niet gewerkt, dus de dokter moest nog steeds betaald worden. We zijn gauw in de auto gesprongen om dat alsnog te gaan doen. Om een uurtje of acht waren we eindelijk in Maastricht waar een heerlijke pizza op ons wachtte. Al met al heb ik een superweekend gehad en heb ik kunnen zien wat voor leuke mensen er bij DM fietsen. Simon en Wouter, jullie zijn echt superkerels!

Kim

GEZOCHT

NIEUWE REDACTIELEDEN

Na jarenlange inzet, geneuzel en andere zaken gaan de ons aller bekende redactieleden Lexan, Emiel en Robin de redactie verlaten.

Enkel het nieuwbakken schrijvende lid Dennis is overgebleven. Deze weet bij voorbaat al dat het in elkaar zetten van het glorieuze magazine Buitenblad onbegonnen werk is voor een enkel persoon. Dus!!! Meldt u aan als u zich in de volgende zaken terug vindt!

-Domrenner –

-Bereidheid tot schrijven van artikelen –

-Enkele avonden opofferen voor o.a. drukwerk –

-Balans tussen humor en serieus werk –

-Lust voor shoarma in combi met pasta –

**Grijp die kans om samen te werken in een nieuw team!
Meld aan via: buitenblad@yahoo.com of bel/mail Dennis:
0641502887 / dennisvb@casema.nl**

La Marmotte 2005 (een proloog)

Het is nu donderdag 23 juni 2005. Het is weer eens tropisch warm. Morgen vertrek ik samen met 5 andere Domrenners naar de Ardennen, een laatste voorbereiding op wat waarschijnlijk de zwaarste etappe tot nu toe zal zijn uit mijn korte wielercarrière.

Deze etappe zal verreden worden op de 9^e juli: La Marmotte. Sommigen beweren dat je pas wielrenner bent als je de Marmotte gereden hebt, 174 kilometer over de Croix de Fer, de Télégraphe, de Galibier en als je denkt dan alles gehad te hebben mag je ook nog de Alpe d'Huez omhoog rijden. 174 kilometer afzien in de Franse Alpen. Het wordt mijn eerste Marmotte, voor alles is een eerste keer en wat voor een zal dit er worden?

Dit jaar is er een parcourswijziging in verband met werkzaamheden aan de Croix de Fer. Hiervoor in de plaats is de Col du Glandon gekomen. Men zegt dat de Marmotte iets makkelijker is geworden, maar ja zoals een wereldkampioen van 1978 ooit zei: "Of je een wedstrijd nou langer, korter of zwaarder maakt, er wint er toch altijd maar één." Ik denk dat hij gelijk had.

Dit seizoen was een vreemd seizoen voor mij. Mijn tweede jaar als licentiehouders, mijn eerste met een gerichte training (dat heb ik wel geleerd van mijn eerste jaar, te weinig training leidt tot slechte prestaties, althans in mijn geval). Maar ook mijn eerste grote valpartij. Dat is nu al weer een week of tien geleden. Inmiddels is de nieuwe fiets er en met trots schrijf ik een setje Ksyriums (SL!!!) dus aan het materiaal zal het niet liggen. Toch schopte die valpartij het voorjaar aardig in de war. Maar goed terugkijken naar de vervelende dingen heeft geen zin, er waren ook leuke dingen, zo mocht ik mij vorige week weer eens in hoge wielerkringen begeven, deze keer niet als bestuurder bij een of ander gala, maar nu als werknemer bij de familie

Knetemann. Ik mocht aanwezig zijn bij de officiële presentatie van *De Kneet, een entertainer op twee wielen* de biografie van Gerrie. Altijd weer leuk om mensen als Peter Post, Joop Zijlaard, Erik Dekker en anderen te ontmoeten, op een of andere manier is dit goed voor de moraal. Dit boek zal zeker een bron van inspiratie worden tijdens mijn weekje Frankrijk, want dat het meegaat is zeker.

Terug naar het heden. Nog een weekje en dan is het zover, auto's inpakken, en hup in de auto naar Frankrijk. Dit jaar zullen we met zo'n elf man en een vrouw (jaja ze bestaan dus wel die vrouwen die een week met alleen mannen aandurven!) in Frankrijk verblijven om ons fysiek, maar vooral mentaal voorbereiden op deze helletocht door de Alpen. Een chalet in Oz-en-Oisans zal als uitvalbasis dienen voor al wat komen gaat. Of ik er klaar voor ben? Geen idee eigenlijk. We zullen zien. Aan het materiaal zal het niet liggen, hooguit aan de benen. Daarom zou ik deze proloog willen afsluiten met een citaat uit mijn inspiratiebron

Uit: *Masseurs* (door G. Knetemann 2004)

*Er zijn hele slechte, en ook hele goede benen
Komt dat allemaal nou echt vanuit hun tenen?
De echte macht zit tussen de oren
Als je bij de winnaars wil behoren*



Lid worden

Koop een sportkaart aan de balie van Olympos op de Uithof en zeg erbij dat je Domrenner-lid wilt worden. Daarnaast maak je de contributie van maar liefst 6 euro over op girorekeningnummer 8664695.



Borrels

Elke laatste dinsdag van de maand is er een borrel in Ledig Erf, tevens een trouwe sponsor van onze vereniging.



Domrennermailinglist

De mailinglist is bedoeld als interne communicatie tussen alle leden. Het wordt gebruikt door het bestuur om evenementen aan te kondigen en allerlei informatie te versturen zoals de (bijna) wekelijkse mail van de voorzitter. Ook leden kunnen zo andere leden bereiken om bijvoorbeeld trainingsafspraken te maken. Het adres van de mailinglist is all@domrenner.nl



Trainingen

De eerste week van juli zal de zomerstop beginnen. Dit betekent niet dat er niet gefietst wordt, maar alleen dat er geen garantie gegeven kan worden dat er een bestuurslid op de training aanwezig zal zijn. Wil je zeker weten of er mensen gaan trainen, dan kun je altijd nog de schreeuw of de Domrennermailinglist gebruiken



Introkamp

Het laatste weekend van augustus zal het introkamp worden gehouden. Naar alle waarschijnlijkheid zullen we ook dit jaar weer onze tenten opzetten op camping Schoonbron, aan de voet van de Keuterberg. Nadere informatie volgt.



Tour de Domrenner

Het weekend van 3-4 september zal de eerste 'Tour de Domrenner plaats vinden'. Na het succes van de uitwisselingsweekenden die de studenten wielerverenigingen Dutch Mountains (Maastricht) en Mercurius (Nijmegen) eerder organiseerden, dachten enkele Domrenners: dat moeten/kunnen wij ook. Moeten, omdat bovengenoemde wielerverenigingen de moeite namen ons uit te nodigen voor een gezellig weekend, zij willen vast ook bij ons worden uitgenodigd... En kunnen, omdat we als vereniging er voor ons zelf ook een leuk weekend van kunnen maken!



Tijdritcompetitie

Dinsdag 6 september staat VWV op het menu. Degenen die hem in het voorjaar hebben gemist kunnen zich nu alsnog bewijzen. Ook dit jaar weer zal VWV als kwalificatie voor het NCK dienen.

Secretariële zaken

Adreswijzigingen

Olga Boute
 Kristian Lievense
 Sjaak Veken

Voor hun nieuwe adres zie ledenlijst

Nieuw telefoonnummer

Joris van Berkel 0649796298

Nieuwe leden

Corrien van Haastert
 Harbert Heins

Jan Willem Leeuwis	10 juli
Jop van Rooij	10 juli
Olga Boute	18 juli
Diederick Duijvesz	19 juli
Alexandra Huisman	22 juli
Wiebren Santema	26 juli
Stefan Blom	29 juli
Robin van der Kloor	3 augustus
Sander Jonkers	5 augustus
Anna Weller	6 augustus
Geert Scholma	6 augustus
Karlijn Brouns	9 augustus
Kees Kramer	20 augustus
Kim Pfeifer	25 augustus
Sjaak Veken	1 september
Jeroen van Maanen	5 september
Wouter Caro	6 september
Jochem Wigman	9 september

Jarigen

Hendrik Mertens	1 juli
Myrte Pfeiffer	6 juli
Timothy Budd	8 juli

Alle jarigen alvast gefeliciteerd namens het bestuur,
 Joris

Olympische sporters helpen wij op weg!



Waarom zou *U* met minder genoegen nemen?

TRIAS Fysiotherapie & Sportrevalidatie

Erkend faciliteit **Utrecht Topsport** en
Olympisch Steunpunt Midden-Nederland

Kapelweg 10 3566 MK Utrecht

Afspraak sportfysiotherapeutisch consult? Tel: 030-2717508

trias.fysiotherapie@12move.nl

Vettigheid in de keuken.... Lekker (of) vies?

Graag wil ik even reageren op de bijdrage van Sjaak in het vorige buitenblad. Uiteraard zijn wij vrouwen (als ik dit even namens ons mag zeggen) erg blij dat de man van tegenwoordig zich af en toe ook nuttig maakt in de keuken! Een goede ontwikkeling, maar daarmee is het nog niet klaar, want onderzoeken laten nog steeds zien dat de taakverdeling van het huishouden grotendeels toch voor rekening van de vrouw komt, terwijl zij inmiddels wel meer tijd aan buitenhuiselijke activiteiten besteed. (Da's natuurlijk een opmerking die om een reactie vraagt, maar goed, dat is voor later).

Eigenlijk wilde ik in dit stukje vooral een ander punt maken, namelijk het volgende. De actieve stoffen in wiet / marihuana zijn L-I-P-O-F-I-E-L, dat wil zeggen dat ze van een vetrijke omgeving houden. In een vetarme kruidkoek zitten, zoals de naam al doet vermoeden, weinig vetten. Hierin kunnen de actieve stoffen niet in oplossen waardoor ze in het maagdarmkanaal minder makkelijk worden

Interview met Rian Nijmeijer

Ik moet eerlijk vermelden dat er een behoorlijke beïnvloeding was op deze drukke terrasavond. De heren Joost en Sjaak waren ook aanwezig en de rosé kwam eveneens om de hoek kijken. Maar dat moet de pret uiteraard niet drukken, een interview met Rian Nijmeijer, de dame op de groene fiets. Ze is geboren te Rolde op 14 januari 1980 (ligt in de buurt van Assen). Hier heeft zij twee jaar gewoond, dus veel te vertellen over dit pittoreske dorpje kan de geïnterviewde in kwestie niet. Haar opvoeding heeft ze gehad in Schoonebeek, tja ik zou eigenlijk niet weten waar dat ligt en brul in eenen keer uit: Ligt dat in de Achterhoek of in Twente? Mevrouw wordt boos en Joost gooit olie op het vuur door de provincie Brabant er bij te halen. Nog maar een rosé dan.

Rian heeft welgeteld 1 zusje en 1 vriend, welke zij heeft leren kennen tijdens de Marmotte. Ze woont op 5 minuutjes fietsen bij hem vandaan in onze prachtige stad Utrecht. Lunetten is de plek waar we haar kunnen spotten hoewel ze met het huidige warme weer veelal terug te vinden is bij haar wederhelft (en dit gaat al 3 jaar lang zo zijn gangetje!). Zo ook het fietsen

opgenomen, waardoor de stofjes dus niet of moeilijker op hun plaats van bestemming komen. Beetje zonde van al de moeite.

Kortom, wil je spacecake maken, neem dan het recept van een ordinaire cake. Dan heb je meer plezier aan de space... De kruidkoek kun je natuurlijk altijd nog maken voor als je daarna plots een vreetbui krijgt.

Ernani

Noot van de redactie: een publicatie van Sjaak in het vorige buitenblad is bij ons niet bekend. Waar je op doelt, zal het stuk van Robin zijn, waarin hij zijn creatieve, benevelde geest liet spreken. Dus Robin steek deze ongezouten kritiek maar eens even lekker in je zak. En Ernani, kom jij maar eens een lekker cakeje voor ons bakken...

Zoals eenieder weet, fietst Rian bij de Merida ladies. Nu is hier door onze fijne redactieleden al vaker iets over geschreven, dus verder commentaar kunnen we achterwege laten. Wel is er te vermelden dat ze hier sinds 2004 bij rijdt. Het bevalt haar prima, ze baalt er echter wel van dat ze het afgelopen jaar geen klassiekers heeft uitgereden en eveneens geen prijzen heeft gewonnen. Daar moet dus aan gewerkt worden en aan de rosé kan het niet liggen zullen we maar zeggen!

Wat haar grote prestatie wel is!! Is het uitrijden van de Marmotte en dit heeft de dame dan ook 2 van de 3 keer gedaan! De enige keer dat het mis ging was tijdens een zeer koude en natte editie dus dat nemen we haar absoluut niet kwalijk...niemand houdt van nat en koude!

Eerder al was zij lid van de domrenner en fietste zij bij Eemland met een heuse c-licentie. Desalniettemin heeft ze het idee dat ze veel kan leren van Corrien (NvdR:

Corien is onze kersverse Domrenster en tevens elite vrouw, vriendin van het platteland). Haar respect gaat echter uit naar ons aller Jorg, ze had niet gedacht dat hij het zo ver zou schoppen.

Maar Rian kan ook trots zijn op het volgende wapenfeit, ze is mijns inziens de enige dame in ons gezelschap welke kan zeggen dat ze een meesterknecht heeft. Deze persoon gaat schuil onder verschillende namen, maar we kennen hem allemaal als Danny. Rian voelt echter dat het knechtschap van Danny afgelopen is (Danny zit op dat moment in de auto naar Limburg om een bidon (!!)) terug te brengen naar de alom bekende Dianne van DM).

Mevrouw is overigens ook niet op haar hoofd gevallen en kan zich een drs. in Biologie noemen, tevens is zij over 2 jaar gereed met Geneeskunde. Waar ze ook in uitblinkt (naar zeggen, want het bewijs kon niet geleverd worden ivm een **Aert van der Goesstraat 2005. Het ene jaar is het andere niet...**

Vorig jaar nog laveloos tussen de oud-profs en dertiger dames in het Haagse Statenkwartier, dit jaar was de ronde van de Aert van de Goesstraat niet meer dan een feit dat aan ons is voorbijgegaan. Voor de verhalen over 2004 verwijs ik de lezer door naar het BB van vorig jaar, een verhaal van Emiel.

Het oorspronkelijke plan was om de koers ook dit jaar weer te rijden, maar om ons vooral te richten op het nafeest, met band en bier. Marlon (thans erelid bij de Domrenner, door glansrijk de Utrechtse wielerronde van de Maliebaan te winnen), Emiel (ster in het aanspreken van vrouwen in het algemeen, maar zwangere in het bijzonder) en ondergetekende. Wij deden het vorig jaar en we moesten het ook dit jaar doen. Niet dus.

Ik verkeer al maanden in een ernstige vormcrisis (ik train gewoon bijna nooit

blaasorkest buiten!) is stijldansen. Dus wie Rian al walsend over de vloer wil zien vliegen dient naar Cornelissen te gaan.

De ware schok kwam toen zij mij vertelde in de zelfde periode in Barcelona te zijn geweest! Die aanwezigheid voelde uw redactie lid toen natuurlijk wel, ware het niet dat hij Rian toen nog niet kende! Fantastisch! Deze avond kan niet meer stuk, zo denkt Rian er ook over. En op het moment dat Kim (inclusief hechtingen...veroorzaakt door buitenblad!!) en Barend (rook dat er gezelligheid in het spel was) aankwamen besloot uw enigszins benevelde redactielid dat het tijd was om er een eind aan te breien.

Sjaak weet nog vlug te vermelden dat hij onder de indruk van de band is, dus dat nemen we vlug nog even mee. Ja een leuke avond en zo ook weer wat wijzer van een onzer renners!

Dennis

meer) en voelde na een niet al te sterke ronde van de Maliebaan de ambitie met de seconde wegvloeien: voor mij geen Aert.

Marlon dan. Als gestopte wielrenner maar rasechte Hagenees elk jaar aan de start voor deze Amateurs A,B,C koers, maar dit jaar verhinderd wegens werkzaamheden in de Ardennen.

Emiel dan, die moest het dan maar doen. Maar de constatering dat hij, enkele uren voor de koers, niet vooringeschreven stond, ontnam hem plots alle motivatie (let wel: voor deze constatering beweert hij wel volledig gemotiveerd te zijn geweest) om nog te koersen. Na veel geharrewar kreeg ik hem toch zover. Hij ging wel starten.

Dus aan de start van de koers dit jaar: 1 Domrenner. Om eerlijk te zijn: hij reed kut, klote, bagger. Zijn bochten leken nergens op en rechtdoor ging ook niet vanzelf. Maar als een wonder loste hij niet. Sterker nog, na een half uur koers in dat broeierige weer waagde hij zelfs een aanval. Het was geen spetterende demarrage, maar het was er een. En het was de slag, verdorie. Hij kreeg een paar Restorerenners (gasten die eigenlijk prof zouden moeten

CO VAN BEEK

Uw Fietsenonderdelenspecialist

Springweg 16 – Utrecht

030 – 231 99 33

100 m² Fietsonderdelen

Accessoires – Schoenen – Fiets

En Regenkleding

Abus – Agu – Comus – Conti

Cyclops – Lake – Shimano

Sram – Schwalbe – Terry

www.covanbeek.nl

www.bikepartsonline.nl

www.politiefiets.nl

zijn) mee en een paar van die Haagse knakkers. Dit ging tegen alle wielerveden in: zonder te trainen de koers maken. En dat riep ik hem langs de kant ook toe: „Hee Emiel, dit kan helemaal niet man!” En of hij het nou hoorde en hier zijn conclusie uit trok of dat het kaarsje werkelijk uitging weet ik niet, maar de volgende ronde zat hij gewoon weer netjes in het peloton, zoals de wielerved het voorschrijft: Emiel werd 23^e.

daar ging het ons tenslotte om: om bier, vrouwen, muziek en dat allemaal in wielerveden. Het werd tijd om ons te presenteren aan het publiek: wij waren klaar voor onze koers. De wielerveden afgelopen, de echte kon beginnen. Nou, het was stil op straat en dat bleef het. Geen bier, geen band, geen vrouwen. Dan ook geen Domrenners. Teleurgesteld kederden wij weder naar huis. Een heel jaar uitgekeken naar deze koers, maar van l'histoire se repete kwam niets in. Waarmee ik maar wil zeggen: het ene jaar is het andere niet.

Dan maar wel naar de afterparty, want Robin

Out	In
Potentiële redactieleden	Nieuwe redactieleden
Kou lijden in thermo-ondergoed	Stinken in zweetshirt
Kruidkoek	Spacecake
Studeren	Fietsvakantie
Toeval	Het Lot
Bono in Londen	Pet Shop Boys in Moskou
El Angliru oprijden	Door je velg zakken

“Een relatie is een vat vol problemen. Welke genot is groter dan het vat samen leeg te drinken.”

Emiel en Robin trekken de aandacht van dames met saai gezelschap met pseudo-filosofisch gewauwel.

“Alle mannen liggen aan je voeten!”

Sjaak tegen Dianne in slaapkamer alwaar wij slapen met zijn allen

“Ik weet nog veel meer leuke dingen met bananen te doen.”

Danny tijdens pastaparty.

“MIJN TAS!! MIJN TAS!!”

Barend tijdens verlies van zijn tas in andere trein.

“Je hebt hier wel goede plekjes om te rotzooien!”

Kim op Ardennenkamp met Dutch Mountains.

“Het is echt al zo lang geleden dat ik horizontaal heb gelegen!”

Domrenner Sjaak wanneer hij helemaal kapot zaterdagavond in bed ligt.

“Misschien houden vrouwen wel niet zo van fietsen in Limburg omdat ze zelf al beuvels hebben?”

Geert wanneer Dianne vertelt dat Dutch Mountains niet meer zoveel vrouwelijke leden heeft.